

[Madsen-Mygdal.]

Valuta til Bankerne som en rent midlertidig Foranstaltning blev gennemført i November f. A., var Begrundelsen alene den, at den forhaandenværende Valuta i et urimeligt Omfang blev anvendt til en stigende Import af Luksusvarer, medens der ikke var tilstrækkelig Valuta til Erhvervslivets nødvendige Import af Raastoffer. Ingen tænkte sig den Gang, at Afleveringspligten senere skulde bruges til en Binding af Valutanoteringen. Men efter at der senere ved Valutakontorets Oprettelse er skabt et virksomt Organ til at sætte den mindre nødvendige Import tilbage for den mere nødvendige, foreligger der i Virkeligheden ikke længere nogen Begrundelse for, at Afleveringspligten opretholdes. Tværtimod har det vist sig, at netop den kunstige, fiktive Kurs, som ingen har Tillid til, har medført et unaturligt Begær efter fremmed Valuta, saaledes at vi i Dag ikke er stort bedre stillet end for et halvt Aar siden, den Gang Afleveringspligten blev indført. Det Forhold, som Afleveringspligten skulde bøde paa, er desværre nu atter til Stede, og selv Valutalovens klare Bestemmelser om, at der forlods skal stilles Betalingsmidler til Raadighed for de valutaskabende Erhvervs Indkøb af Raastoffer, kan nu ikke opfyldes; Gang paa Gang har der i den seneste Tid foreligget Eksempler paa, at der ikke har været fremmed Valuta for Haanden til f. Eks. Indførsel af Foderstoffer og Kunstgødning, og Aarsagen hertil er alene den, at den kunstigt fastsatte Sterlingkurs mødes med en saadan Mistillid og foraarsager et saa unaturligt Valutabegær, at Nationalbanken har været ude af Stand til at opfylde Lovens klare Bud om, at fornøden Valuta altid skal være til Raadighed for denne Import.

I denne Forbindelse vil jeg gerne rette den Forespørgsel til den højtærede Handelsminister, der jo nu foreslaar de samme Bestemmelser uden Ændring vedtaget, hvad Ministeren agter at gøre i Fremtiden til Sikring af Bestemmelsernes Overholdelse. Det kan dog ikke være urimeligt, at Landbrugserhvervet, der kun bruger 25—30 pCt. af sin egen Valuta, har Sikkerhed for, at denne Valuta saa ogsaa staar til dets Raadighed. Men takket være Afleveringspligten og den kunstige Valutakurs er dette ikke Tilfældet i Øjeblikket, og det er vel ikke den højtærede Handelsministers Mening at ville indbyde Rigsdagen til at forlænge en Lovbestemmelse, der i Dag ikke bliver overholdt, og som der heller ikke er Udsigt til at faa overholdt i den nærmeste Fremtid.

Men alt dette er kun en enkelt Side af

de uheldige Virkninger, som Afleveringspligten og den kunstige Valutakurs har medført. Det mest beklagelsesværdige er, at vi med denne Afleveringspligt i Modsætning til alle andre Lande slet ingen Valutanotering har og derfor er ude af Stand til at vide, hvor vi valutamæssigt befinder os, eller hvor den Valutapolitik, Regeringen fører, til sidst ender. Dertil kommer jo saa, at hvis man med denne Tvangsaflevering til en Kurs, der er uden enhver Forbindelse med Virkeligheden, afregner fremmed Valuta til en Underkurs, saa betyder det en fuldstændig urimelig Indtægtsforringelse for de eksporterende Erhverv til Fordel for de Erhverv, der bruger Valuta.

Hvis Regeringen og Regeringspartierne turde hævde, at der aldeles ikke er Tale om nogen Underbetaling, og at Valutakurserne vilde blive de samme, hvis Tvangsafleveringen ophævedes, saa var det i hvert Fald en Slags Begrundelse for, at Tvangsafleveringen ikke gør Skade, men nærmest er ret ligegyldig. Men det er jo slet ikke Begrundelsen. Tværtimod hævder Regeringen det modsatte, og de Erhverv, der har udtalt sig for Tvangsafleveringspligtens Opretholdelse, motiverer netop deres Standpunkt med, at hvis vi her i Landet, saaledes som det er sket i andre Lande, der har forladt Guldet sammen med Sterling, vilde lade Kronen finde sit naturlige Leje, saa vilde det være ensbetydende med, at vi vilde faa et vist større eller mindre Kronefald — hvor stort dette Fald vilde blive, ved ingen, men Tilhængerne af Afleveringspligten er alle af den Opfattelse, at uden denne Tvangsaflevering vilde Kronen falde og Sterlingen stige. Dette forekommer imidlertid mig at være den daarligst mulige Begrundelse, der kan opstilles, thi derved indrømmer man, at denne automatiske Følgen-Sterlingen, som vi nu praktiserer, er et Blændværk, at Kronens reelle Værdi ikke er, hvad den udgives for, og at man ønsker den tvungne Aflevering opretholdt, for at denne uærlige Valutapolitik kan opretholdes.

Blandt alle de mange Lande baade i Europa og andetsteds, hvis Valuta ikke er knyttet til Guldet, indtager Danmark en enestaaende Stilling med Hensyn til denne Afleveringspligt. Den findes ikke i noget af alle disse Lande. Jeg savnede i den højtærede Handelsministers Forelæggelsestale en Forklaring af, hvorfor den tvungne Udskrivning af Valuta er saa nødvendig for vort Land alene, naar alle andre Lande kan undvære den. Hvad er det for særlige Forhold her i Landet, der medfører, at vi ene blandt alle Lande finder det nødvendigt at skjule